

Λόγια από τον Αρχιμ. Γρηγόριο Ιωαννίδη,

Επίκουρο Καθηγητή Λειτουργικής και Ακαδημαϊκό Υπεύθυνο του Προπτυχιακού Προγράμματος
Σπουδών της Θ.Σ.Ε.Κ.

1. Ενεργοποίηση της κατ' οίκον εκκλησίας, να εισέλθουμε εις το ταμείον μας, να παραμείνουμε μέσα στο σπίτι και να προσευχηθούμε με όλη τη δύναμη της ψυχής μας, να ανοίξει η καρδιά μας για όλο τον κόσμο. Να μετατρέψουμε τα σπίτια και τις καρδιές μας σε εκκλησίες. Αυτή την κρίσιμη ώρα τα καλύτερο φάρμακο κατά την πανδημίας είναι ο απόλυτος περιορισμός – ΜΕΝΩ ΕΝΕΡΓΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ. Έχω πρόγραμμα, εργάζομαι, δημιουργώ, επικοινωνώ, διαβάζω, γράφω, προσεύχομαι, περνώ ευχάριστα. Να μεταμορφώσουμε την ανάγκη σε ευκαιρία: Ανθρωπιάς, Υπομονής, Αισιοδοξίας, Αγάπης, Συλλογικής Ευθύνης, Συνεργασίας και Αλληλεγγύης. Να βρούμε τον καλό μας εαυτό, τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας. Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ.
2. Κυριακή της Σταυροπροσκύνησης.
Να κάνουμε με πίστη το Σταυρό μας. Να φιλήσουμε με πόθο το Σταυρό που φέρουμε στο στήθος από τη βάπτισή μας και ταπεινά να προσευχηθούμε για την Ανάσταση μας από τα δηλητήρια της πανδημίας, της αμαρτίας, του εγωισμού, της αδικίας, της ανέντιμης ζωής και του κακού εαυτού μας. Καλή Κυριακή.
3. «Σήμερον της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον ...
Σήμερον της παγκοσμίου χαράς ευαγγέλια ...».
Δεν είμαστε μόνοι μας, «Μεθ' ημών ο Θεός».
Η παρουσία του Θεού στη ζωή μας «ίνα Θεόν τον Αδάμ απεργάσηται».
Χρόνια σας πολλά και ευλογημένα για την θρησκευτική και εθνική εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου!
Να είστε όλοι καλά, να περνάτε ευχάριστα, δημιουργικά, ο ένας να είναι αιτία και αφορμή χαράς για τον άλλο.
Με χαμόγελο στα χείλη, ευγένεια στα λόγια, καλοσύνη στο πρόσωπο, στοργή στα αισθήματα, λεπτότητα και διάκριση στις πράξεις.
Σωστή αξιοποίηση του χρόνου, να καταρτίσουμε ένα ισορροπημένο πρόγραμμα: επικοινωνίας, εργασίας, ξεκούρασης, μελέτης, δημιουργίας, προσευχής.
Κάθε στιγμή είναι μοναδική, ξεχωριστή, ανεπανάληπτη.
Να μην σπαταλούμε τον πολύτιμο χρόνο μας σε πολύωρες «ειδήσεις» που παραλύουν, φοβίζουν και αδρανοποιούν τον άνθρωπο.
Ένα «Δόξα σοι ο Θεός» για ότι καλό έχουμε.
Ένα «Καλό Λογισμό» για ότι μας λείπει.
Ένα «Έχει ο Θεός» με εσωτερική δύναμη, πίστη, ελπίδα, αισιοδοξία και εμπιστοσύνη για το μέλλον.
Τελικά η ομορφιά, το φως, η αλήθεια και η ευγνωμοσύνη βρίσκεται στην καρδιά και στα μάτια αυτού που την βλέπει!
4. «Χαίρε κεχαριτωμένη», Δέσποινα Παναγία Θεοτόκε, Μητέρα του Θεού και όλου του κόσμου.
Την Μεσίτρια, Ελεούσα και Οδηγήτρια, Υπέρμαχο Στρατηγό της ζωής μας, επικαλούμαστε και παρακαλούμε, Διαφύλαξον, Διατήρησον και Σκέπασον πάντας ημάς σώους, αβλαβείς και υγιείς στο σώμα, στη ψυχή και στο πνεύμα, με ακμαίο ηθικό και δυνατό το φρόνημα, με «πίστιν ακαταίσχυτον, ελπίδα βεβαίαν και αγάπην ανυπόκριτον».
Οι πρόγονοί μας υπέμειναν και άντεξαν αιώνες Οθωμανικής δουλείας και σκλαβιάς, 400 χρόνια στην Ελλάδα και 300 χρόνια στην Κύπρο.
Εμείς σήμερα δεν μπορούμε να σηκώσουμε μερικές ημέρες «αυστηρό περιορισμό» προστασίας του

πολύτιμου αγαθού της ζωής, στο σπίτι μας, στον εαυτό μας, με την οικογένεια, τις ανέσεις, τις δυνατότητες εργασίας, επικοινωνίας, εκπαίδευσης, προσευχής, διατροφής και ψυχαγωγίας! Ας σκεφτούμε τους πρόσφυγες χωρίς πατρίδα να τους γυρέψει και να τους προστατεύσει· τους πτωχούς και άστεγους του κόσμου, χωρίς σπίτι για Περιορισμό· και όσους βρίσκονται σε «χρόνιο περιορισμό» ασθενείας, αναπηρίας και φυλακής!

Ας αγαπήσουμε αυτό που τώρα έχουμε. Η Προσευχή, είτε αλλάζει τα πράγματα για μας, είτε αλλάζει εμάς για τα πράγματα.

Τελικά έχουν δίκαιο ότι «ο απαισιόδοξος καταφέρνει να κάνει προβλήματα τις ευκαιρίες, ενώ ο Αισιόδοξος επιτυγχάνει να κάνει ευκαιρίες τα προβλήματα». Καλό αγώνα.

5. Ο Πανάγαθος Θεός με αξίωσε όλα αυτά τα χρόνια να βλέπω κατάμεστους τους Ιερούς Ναούς μας με πιστούς κάθε ηλικίας. Και αυτό γιατί ο υπέροχος λαός μας έχει βαθιές χριστιανικές ορθόδοξες ρίζες και καταβολές. Ακόμη και σήμερα στη Θεία Λειτουργία, παρά τα αδειανά στασίδια πολλοί ήταν παρόντες και συλλειτουργοί μυστηριακά, νοερά, καρδιακά, με όλο τους το είναι. Κάθε κτύπος της καρδιάς να είναι για όλους μας, όπου και αν βρισκόμαστε, παρήγορο, ελπιδοφόρο και σωτήριο μήνυμα συμπροσευχής, συλλογικής ευθύνης, αλληλεγγύης, καλοσύνης, ειρήνης, υπομονής, αγώνα, δύναμης, θάρρους και αντοχής. Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν Σου...

6. Προς τους αγαπητούς φίλους ιατρούς και νοσηλευτές που αυτή την ώρα βρίσκονται, άλλοι στο ιερό χρέος του καθήκοντος και άλλοι στην αγωνία της αυτοαπομόνωσης.

«Μην λες στο Θεό πόσο μεγάλη είναι η πανδημία, αλλά στην πανδημία πόσο μεγάλος είναι ο Θεός που είναι μαζί μας».

Οι υπόλοιποι ας μην κάνουμε τους ψευτοήρωες, τους προφήτες, τους μάρτυρες και τους ομολογητές από την ασφάλεια του σπιτιού και την άνεση του καναπέ. Είναι άκαιρο, άτοπο, άσοφο, άδικο και αθεολόγητο.

Οι πραγματικοί Ήρωες αυτή την κρίσιμη ώρα είναι όσοι φέρουν την λευκή στολή, οι ιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό, αλλά και οι λειτουργοί οι οποίοι αγωνίζονται και εργάζονται μαζί τους ασταμάτητα και με αυτοθυσία στην πρώτη γραμμή της μάχης, ως «Καλοί Σαμαρείτες», για να προστατέψουν και να θεραπεύσουν τον ανθρώπινο πόνο, αδυναμία και ασθένεια με επιστημοσύνη, υψηλό αίσθημα ευθύνης και Ανθρωπιά.

Σας ευχαριστούμε για ότι πολύτιμο και όμορφο κάνετε, σας τιμούμε, σας ενθαρρύνουμε σιγανά και ταπεινά, με το στόμα αλλά και την προσευχητική δύναμη της καρδιάς.

Το πιο μεγάλο μάθημα, η καλύτερη διδασκαλία, έμπνευση και παρακαταθήκη είναι το ζωντανό παράδειγμα της προσφοράς και της υπέρβασης.

Με απεριόριστο σεβασμό, ευγνωμοσύνη και εκτίμηση, Σας φιλούμε το χέρι.

7. Δύο όμορφα μαργαριτάρια

Ψάλλαμε σήμερα στην Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία (1/4) «ψυχήν και σώμα μου ολοκλήρως εις τας χείρας σου παρατίθημι Κύριε».

Ακούω πολλούς και πολλά, εντός και εκτός Κύπρου.

Δικαιολογημένες αγωνίες, φόβοι, ανησυχίες, αδυναμίες, αστοχίες.

Αδικαιολόγητο και υπερβολικό το άγχος.

Ανεπίτρεπτα τα αδιέξοδα και η απελπισία ... ακόμη δε και τα «σενάρια εσχολογικής αποκαλύψης».

Σας παρακαλώ θερμά, κλείστε τις τηλεοράσεις, μην ακούτε όλη μέρα ειδήσεις. Δεν μπορεί ένας μόνος του να φορτώνεται όλα τα προβλήματα της Κύπρου, της Ελλάδας, της Ευρώπης ακόμη και της υφελίου!

Προσέχετε τι διαβάζετε στο διαδίκτυο, ανάμεσα στα πολλά καλά και ωφέλιμα υπάρχουν και τα απαράδεκτα, τα άρρωστα, τα επικίνδυνα, τα ανισόρροπα, τα επιβλαβή και ζημιογόνα.

Είναι αλήθεια ότι χρειάζεται Θεολογική γνώση, σοφία και διάκριση.

Πόσες φορές ανώνυμοι ακόμη και επώνυμοι έχουν διαψευστεί παταγωδώς, γελοιοποιηθεί πανηγυρικά και παγκόσμια με τις προφητικές προβλέψεις και αποφάνσεις τους «... αλλά ουκ ηβουλήθησαν συνιέναι!»

Ας φτύσουμε, όπως στη Βάπτισή μας, τη «λαγνεία» του σκοτεινού, αδύναμου και καταδικασμένου κοσμοκράτορος αντιχρίστου («καμαρώστε τον» στην εικόνα της Ανάστασης, της Αγίας Μαρίας και

του Αγίου Χαραλάμπους) και ας επικεντρωθούμε στο Φως και την Αλήθεια του Παντοκράτορος Ιησού Χριστού.

Την βοήθεια, δύναμη, καταφυγή, νίκη, θάρρος, πίστη, ελπίδα, έλεος και αγάπη δεν την περιμένουμε από τους ανθρώπους αλλά από τον Σωτήρα και Λυτρωτή και Ευεργέτη Χριστό.

Γι' αυτό σε κάθε αίτηση προσευχής λέμε και ακούμε και πιστεύουμε βαθύτατα «Αντιλαβού, Σώσον, Ελέησον και Διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη ση Χάριτι ... εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωή ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα».

Την πολύτιμη εσωτερική μας Ειρήνη να διαφυλάξουμε, να διατηρήσουμε και γιατί όχι να αυξήσουμε με τη χάρη του Θεού.

«Ειρήνευσε με τον εαυτό σου και χιλιάδες θα ειρηνεύσουν γύρω σου».

Να ειρηνεύσουμε με τον εαυτό μας, με τον Θεό και πλάστη μας, με τον συνάνθρωπό μας.

«Ο ζητών ειρήνην Χριστόν εκζητεί».

Η βιωματική αίσθηση, βεβαιότητα και πίστη της ζωντανής παρουσίας του Θεού στη ζωή μας να ειρηνεύει και να γαληνεύει το είναι μας.

«Σοί παρακατατιθέμεθα την ζωή ημών άπασαν και την ελπίδα Δέσποτα Φιλάνθρωπε ...».

Καταθέτουμε όλη μας τη ζωή και την ελπίδα στα χέρια και στην πρόνοια και στην αγάπη του Θεού.

Όχι παθητικά και μοιρολατρικά, ούτε με ηττοπάθεια αλλά ενεργητικά, ζωντανά, δημιουργικά, αναγεννητικά, προσευχητικά και με ακλόνητη βεβαίαν πίστη και εμπιστοσύνη ότι «ΕΙ ο Θεός μεθ' ημών, ουδείς καθ' ημών». Όταν έχουμε μαζί μας το Θεό δεν φοβόμαστε τίποτα και κανέναν.

Έγραφε η επιγραφή του Αγίου Μανδηλίου στην Έδεσσα της Μεσοποταμίας:

«Χριστέ ο Θεός, ο ελπίζων εις Σε ουκ αποτυγχάνει ποτέ».

Σας εύχομαι με όλη μου την καρδιά Καλό μήνα.

π. Γρηγόριος

8. Ο Θεός με αξίωσε της ευκαιρίας να ζήσω 5 όμορφα, γόνιμα και καρποφόρα χρόνια μεταπτυχιακών σπουδών στην Ιταλία - Ρώμη.

Έχω ακόμη εκεί φίλους αλλά και γνωστούς, Ιταλούς, Έλληνες, ανθρώπους, παιδιά του Θεού.

Εύχομαι να μην ζήσει ξανά η ανθρωπότητα τις περιγραφές, καταστάσεις, εικόνες και σκηνές που μου έχουν μεταφέρει ιατροί, νοσηλευτές αλλά και οικογένειες θυμάτων.

Σύγχρονες αρχαίες τραγωδίες, σκληρή, αδυσώπητη αλλά αληθινή πραγματικότητα ειδικά στα νοσοκομεία και την τοπική κοινωνία της Βόρειας Ιταλίας.

Υπερβαίνουν την ανθρώπινη διάνοια, σκέψη, λογική, αντοχή και όρια.

Εκφράζουμε όλοι μας την ειλικρινή συμπάθεια, προσευχή και συμπαραστάση μας στον αγωνιζόμενο και βαθιά χειμαζόμενο Ιταλικό λαό (σήμερα, χθες στον κινεζικό, αύριο στον ισπανικό).

Καταθέτουμε συνάμα με υπευθυνότητα, με πλήρη επίγνωση και ευθύνη την σταθερή συλλογική δέσμευση και ακλόνητη απόφασή μας όπως το εκεί παράδειγμα να μην επαναληφθεί πουθενά αλλού, ούτε και στην μικρή πατρίδα μας.

Πιστέψτε με, είναι η μόνη περίπτωση που δεν χρειάζεται να Πάθουμε, γιατί δεν θα ζούμε πολλοί από εμάς, για να Μάθουμε!

Να λογικευτούμε σήμερα, οι καιροί και οι στιγμές κρίσιμες, δεν επιτρέπονται λάθη, πειράματα και απερισκεψίες. Ούτε δάκρυα, ούτε εξηγήσεις, ούτε ελαφρυντικά Αύριο δεν θα επανορθώνουν το μέγα ατόπημα, μη γένοιτο, του Σήμερα.

9. Σας μεταφέρω την αυτοκριτική ενός ασθενή στο σπίτι:

«Προηγουμένως έλεγα ότι δεν μπορώ να περιοριστώ. Τώρα που είμαι θετικός στον ιό πως καταφέρνω και περιορίζομαι!»

Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι στο μεσοδιάστημα από την απροσεξία μέχρι την εξέταση, μετέδωσε ακούσια τον ιό σε άλλους.

Δεν επιλέγω ούτε τον φόβο, ούτε τον τρόμο.

Δεν χρειάζεται ο πανικός, ούτε είναι η ώρα της «ανόητης δικτατορίας».

Προκρίνω την συλλογική υπευθυνότητα και ευθύνη, τον σεβασμό και τιμή στην ιερότητα του κάθε ανθρωπίνου προσώπου.

Επιλέγω την ευαισθησία και λεπτότητα, την συνεργασία και συναλληλία, την φιλανθρωπία και το υπέροχο-μοναδικό Φιλότιμο του λαού και της φυλής μας.

Η Κυπριακή Δημοκρατία διαχειρίζεται μια «εμπόλεμη κατάσταση», γι' αυτό όλοι μαζί μονιασμένοι,

ούτε μπροστά ούτε πίσω, αλλά δίπλα και μαζί καλούμαστε σε εθνική συστράτευση και συμπόρευση για τον ίδιο σκοπό και στόχο που είναι η προάσπιση και προστασία της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας.

Αξίζει να δούμε και να νιώσουμε τα πρόσωπα των Ηρώων της πρώτης γραμμής (ιατρούς, νοσηλευτές, λειτουργούς) όχι ως «Άγνωστους και Ξένους», αλλά ως Παιδιά και Αδέλφια μας· τον κάθε ηλικιωμένο ως Πατέρα και Μάνα μας· τον κάθε ασθενή ως τον Εαυτό μας.

Μόνο αν βγούμε από τον ασφυκτικά στενόχωρο εγωιστικό μας κόσμο και συναντήσουμε στο πρόσωπο του κάθε «Άλλου» τον συνάνθρωπο και αδελφό μας,

τότε, και μόνο τότε, θα καταλήξουμε ενσυνείδητα σε υπεύθυνες αποφάσεις και σωτήριες ενέργειες.

Η επιλογή στον πλούτο της καρδιάς, η γνώση στην οξυδέρκεια του μυαλού και οι πράξεις στα αποκλειστικά δικά μας χέρια.

10. Ψάλλαμε σήμερα στην Προηγουμένη Θεία Λειτουργία (1/4) «ψυχήν και σώμα μου ολοκλήρως εις τας χείρας σου παρατίθημι Κύριε». Ακούω πολλούς και πολλά, εντός και εκτός Κύπρου. Δικαιολογημένες αγωνίες, φόβοι, ανησυχίες, αδυναμίες, αστοχίες. Αδικαιολόγητο και υπερβολικό το άγχος. Ανεπίτρεπτα τα αδιέξοδα και η απελπισία ... ακόμη δε και τα «σενάρια εσχατολογικής αποκαλύψης». Σας παρακαλώ θερμά, κλείστε τις τηλεοράσεις, μην ακούτε όλη μέρα ειδήσεις. Δεν μπορεί ένας μόνος του να φορτώνεται όλα τα προβλήματα της Κύπρου, της Ελλάδας, της Ευρώπης ακόμη και της υφηλίου! Προσέχετε τι διαβάζετε στο διαδίκτυο, ανάμεσα στα πολλά καλά και ωφέλιμα υπάρχουν και τα απαράδεκτα, τα άρρωστα, τα επικίνδυνα, τα ανισόρροπα, τα επιβλαβή και ζημιογόνα. Είναι αλήθεια ότι χρειάζεται Θεολογική γνώση, σοφία και διάκριση. Πόσες φορές ανώνυμοι ακόμη και επώνυμοι έχουν διαψευστεί παταγωδώς, γελοιοποιηθεί πανηγυρικά και παγκόσμια με τις προφητικές προβλέψεις και αποφάνσεις τους «... αλλά ουκ ηβουλήθησαν συνιέναι!» Ας φτύσουμε, όπως στη Βάπτισή μας, τη «λαγνεία» του σκοτεινού, αδύναμου και καταδικασμένου κοσμοκράτορος αντιχρίστου («καμαρώστε τον» στην εικόνα της Ανάστασης, της Αγίας Μαρίνας και του Αγίου Χαραλάμπους) και ας επικεντρωθούμε στο Φως και την Αλήθεια του Παντοκράτορος Ιησού Χριστού. Την βοήθεια, δύναμη, καταφυγή, νίκη, θάρρος, πίστη, ελπίδα, έλεος και αγάπη δεν την περιμένουμε από τους ανθρώπους αλλά από τον Σωτήρα και Λυτρωτή και Ευεργέτη Χριστό. Γι' αυτό σε κάθε αίτηση προσευχής λέμε και ακούμε και πιστεύουμε βαθύτατα «Αντιλαβού, Σώσον, Ελέησον και Διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη ση Χάριτι ... εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα». Την πολύτιμη εσωτερική μας Ειρήνη να διαφυλάξουμε, να διατηρήσουμε και γιατί όχι να αυξήσουμε με τη χάρη του Θεού. «Ειρήνευσε με τον εαυτό σου και χιλιάδες θα ειρηνεύσουν γύρω σου». Να ειρηνεύσουμε με τον εαυτό μας, με τον Θεό και πλάστη μας, με τον συνάνθρωπό μας. «Ο ζητών ειρήνην Χριστόν εκζητεί». Η βιωματική αίσθηση, βεβαιότητα και πίστη της ζωντανής παρουσίας του Θεού στη ζωή μας να ειρηνεύει και να γαληνεύει το είναι μας. «Σοί παρακατατιθέμεθα την ζωήν ημών άπασαν και την ελπίδα Δέσποτα Φιλάνθρωπε ...». Καταθέτουμε όλη μας τη ζωή και την ελπίδα στα χέρια και στην πρόνοια και στην αγάπη του Θεού. Όχι παθητικά και μοιρολατρικά, ούτε με ηττοπάθεια αλλά ενεργητικά, ζωντανά, δημιουργικά, αναγεννητικά, προσευχητικά και με ακλόνητη βεβαίαν πίστη και εμπιστοσύνη ότι «ΕΙ ο Θεός μεθ' ημών, ουδείς καθ' ημών». Όταν έχουμε μαζί μας το Θεό δεν φοβόμαστε τίποτα και κανέναν. Έγραφε η επιγραφή του Αγίου Μανδηλίου στην Έδεσσα της Μεσοποταμίας: «Χριστέ ο Θεός, ο ελπίζων εις Σε ουκ αποτυγχάνει ποτέ». Σας εύχομαι με όλη μου την καρδιά Καλό μήνα.
11. Πέμπτη (2/4) του Μεγάλου Κανόνος
Πέμπτη (2/4) του Μεγάλου Κανόνος του Αγίου Ανδρέου Κρήτης.
Ο μεγαλύτερος Όρθρος, 250 και πλέον τροπάρια, 4 ώρες ακολουθία συνοψίζεται σε μία και μόνο θαυματουργική λέξη (για όσους θέλουν να δουν και να ψηλαφίσουν αληθινά θαύματα στο σπίτι και στη ζωή τους): METANOIA.
«Ψυχή μου, ψυχή μου, Ανάστα, τι καθεύδεις ... Ανάνηψον».
Μεταστροφή, Αλλαγή, Μεταμόρφωση, αφήνω πίσω και έξω την παλαιά μου ανέντιμη και άσωτη ζωή, τον κακό μου εαυτό.
Επιλέγω ότι καλύτερο, ότι ομορφότερο, ότι ωραιότερο, με πίστη στην άφατη Φιλανθρωπία του Θεού που σταυρώνεται για το δημιούργημά Του, με βαθιά ταπείνωση και πλήρη επίγνωση ότι εμείς «αδύναμοι, πτωχοί και πένητες».
Η Μετάνοια ξεκινά με μια ειλικρινή και έντιμη αυτοκριτική των έργων και λόγων, των κινήτρων και

κινήσεων της συνείδησής μου, με ένα αληθινό, καρδιακό και τελωνικό «ήμαρτον», Συγγνώμη. Μετάνοια ως στάση, τρόπος και ήθος ζωής που ατενίζει και προσδοκά την επέμβαση της Δύναμης της Αγάπης του Θεού να με δέχεται «λερωμένο, τσαλακωμένο, αποτυχημένο», να με συγχωρεί, να με θεραπεύει και να με ανορθώνει από την αδυναμία, την πτώση, την αστοχία και την αμαρτία μου. Μετάνοια είναι η ευλογία, η χαρά και η ευγνωμοσύνη να είμαι και να νιώθω παιδί του Ελεήμονος Θεού, να βιώνω την Παρουσία Του ως μεγάλη Αγκαλιά Πατέρα, Αδελφού, Φίλου, Καλού Ποιμένα, Ιατρού, Συνοδοιπόρου, Σωτήρα και Λυτρωτού.

«Γρηγόρησον ψυχή μου ίνα χρηματίσης νους ορών τον Θεόν».

π. Γρηγόριος

12. Σάββατο του Ακαθίστου (4/4).

“Υμνοις άπνοις ευχαρίστως η Πόλις,
Την εν μάχαις άγρυπνον υμνεί Προστάτιν».

Οι ευλαβείς πρόγονοί μας με ολονύκτιο αγρυπνία ανέπεμψαν όρθιοι «Ακάθιστον Ύμνον» ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης στην Υπέρμαχο Στρατηγό Παναγία μας για τη θαυματουργική σωτηρία και προστασία της Κωνσταντινούπολης.

Και εμείς σήμερα εκζητούμε, επικαλούμαστε και παρακαλούμε την προστασία, βοήθεια, στήριξη, παραμυθία και μεσιτεία της Θεοτόκου Μητέρας μας, να μας απαλλάξει από των περικειμένων συμφορών και κινδύνων και ασθενειών.

Στα 144 «Χαίρε» των 24 Οίκων του Ακαθίστου Ύμνου, μεταξύ πολλών άλλων, 2 μας είναι διαχρονικά περιζήτητα, ειδικά την ώρα των μεγάλων πειρασμών και δυσκολιών:

(Α) «χαίρε Σκέπη του κόσμου πλατυτέρα νεφέλης» και

(Ν) «χαίρε Στοργή πάντα πόθον νικόσα».

Η μυστική, λεπτή και σιωπηλή αληθινή αίσθηση σε κάθε ψυχή της μητρικής Σκέπης και Στοργής της Παναγίας μας να συγκινεί, να αλλοιώνει, να δυναμώνει, να παρηγορεί, να αναπαύει, να χαριτώνει και να ομορφαίνει τη ζωή μας.

«Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε».

π. Γρηγόριος

13. Ε' Κυριακή των Νηστειών.

Ένα Ευαγγέλιο και Ένα Πρόσωπο.

Το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Θείας Λειτουργίας (Μάρκον 10,32-45) και η Αγία μορφή της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας.

Τα δύο μεγαλύτερα Θαύματα: Ταπεινώση και Μετάνοια.

Ο Χριστός μιλά στους Αποστόλους και Μαθητές Του για το επερχόμενο Πάθος, τον Σταυρό αλλά και την Ανάσταση. Ενώ ο Χριστός δείχνει και περιγράφει τη Δίκη, τους εμπαιγμούς, το μαστίγιο, τον φρικτό Γολγοθά· οι πρώτοι και πρόκριτοι των Μαθητών βλέπουν και μεριμνούν και έχουν έγνοια την πρώτη θέση, ζητούν πρωτοκαθεδρίες, αξιώματα, τίτλους, εξουσίες - το ολέθριο πάθος της φιλοδοξίας και της φιλαρχίας.

Η Οσία Μαρία, η πρώην μεγάλη πόρνη της Αιγύπτου, τιμάται όχι γι' αυτό που ήταν, αλλά γι' αυτό που έγινε με την Μετάνοια και την αγγελική άσκηση - "διέσωσε το κατ' εικόνα", "Χριστού Νύμφη σήμερα, τη μετανοία εδείχθης".

Ο Χριστός μας καλεί να συμπορευτούμε μαζί Του προς το τέλος της Αγίας Τεσσαρακοστής και την είσοδο στην Μεγάλη Εβδομάδα με δύο αναμμένες λαμπάδες:

Α. Η «πυραμίδα» αναποδογυρίζει. Το «Μέγα Σκάνδαλο», εκείνος που θέλει να είναι Μεγάλος να γίνει σε όλους Διάκονος, και ο Πρώτος να γίνει «πάντων δούλος».

Γι' αυτό είναι δύσκολη υπόθεση ο Χριστιανισμός, αρνείται τους τύπους, τα περιτυλίγματα, τις διακοσμήσεις και αναζητεί την Ουσία!

Β. «Δεινόν η ραθυμία, μεγάλη η Μετάνοια». Τελικά δεν υπάρχουν αμαρτωλοί και αναμάρτητοι, αλλά μετανοημένοι και αμετανόητοι. Ο Παράδεισος είναι γεμάτος με «μετανοημένους αμαρτωλούς», και η Κόλαση με «αμετανόητους αγίους και προφήτες».

«Ουκ έστιν η Βασιλεία του Θεού βρώσις και πόσις, αλλά δικαιοσύνη και άσκησις, συν αγιασμό ... όπως νηστεύοντες, χρηστότητα ποιήσωμεν» (Δοξαστικό των Αίνων).

π. Γρηγόριος

14. «Την άνοιξη αν δεν τη βρεις, τη φτιάχνεις», γράφει ο μεγάλος μας ποιητής Οδυσσέας Ελύτης. Ακούω πολλούς ανθρώπους. Άλλοι παραμένουν εσωτερικά ειρηνικοί και νηφάλιοι, μπορώ και τολμώ να πω, χαρούμενοι, γιατί εστιάζουν δοξολογικά και ευχαριστιακά την προσοχή τους σε αυτά που έχουν, έστω τα λίγα. Άλλοι, πάλι, είναι δυστυχημένοι και μίζεροι, γιατί βλέπουν μόνο αυτά που τους λείπουν, δεν υπολογίζουν, δεν προσέχουν, ούτε καν υποπτεύονται τα πολλά καλά που έχουν. Με μια και μόνο κίνηση, αυτής της διόρθωσης του κακού λογισμού και της απαισιόδοξης ιδέας, τότε πολλά προβλήματα βρίσκουν αμέσως τη λύση τους. Το «θαύμα» ξεκινά όταν κοιτάζουμε με προσοχή και ανακαλύψουμε την ωραία πλευρά και την ενίοτε κρυμμένη ομορφιά σε όλα τα πράγματα. Η μεγάλη τέχνη είναι όταν χίλιοι λόγοι και αιτίες σε σπρώχνουν πίσω και κάτω, εσύ να βρεις και να πιαστείς από το Ένα και μόνο κίνητρο για να σηκωθείς όρθιος, να πας μπροστά και ψηλά. Μάλιστα εκεί που δεν υπήρχε ο δρόμος να μπορούν οι υπόλοιποι να ακολουθήσουν τα αγνά και το μονοπάτι που άνοιξαν και χάραξαν τα δικά σου πόδια. «Έδωκας κληρονομίαν τοις φοβουμένοις το Όνομά Σου, Κύριε».
π. Γρηγόριος (7/4/20)
15. «Το μυστήριον τούτο του Γάμου μέγα εστίν».
«Οι Γάμοι, τα παιδιά και τα λουλούδια αντανακλούν την φροντίδα που τους δίνουμε». Μας δίνεται η καλύτερη ευκαιρία να αναπληρώσουμε τα ελλείποντα, να θεραπεύσουμε τα αποστήματα και να ενώσουμε τα διεστώτα προηγούμενων χρόνων, εποχών, ρυθμών, συχνοτήτων, συνηθειών, νοοτροπιών και προτεραιοτήτων. Με Λόγια τρυφερότητας και τιμής, με Κινήσεις λεπτότητας, ευγένειας και στοργής, με Πράξεις σεβασμού, ευγνωμοσύνης, ευχαριστίας και Αγάπης. Αληθινή Αγάπη είναι εκείνη που αντέχει αλλά και βαθαίνει όχι μόνο στην απόσταση του χώρου και του χρόνου, αλλά κυρίως στην μακρόχρονη οικειότητα και εγγύτητα. Η Αληθινή Αγάπη όταν δίνεται και μοιράζεται αυξάνει και πολλαπλασιάζει, φέρνει χαρά. Η Αληθινή Αγάπη αναζητεί και βρίσκει πάντα τον τρόπο και το δρόμο, η αδιαφορία πάντα μια δικαιολογία. Η Αληθινή Αγάπη βλέπει από το τηλεσκόπιο, παραβλέπει και συγχωρεί, η κακία με το μικροσκόπιο και τον μεγεθυντικό φακό, υποβλέπει και κατηγορεί. Η Αληθινή Αγάπη προϋποθέτει την άρνηση του αυτοειδώλου μας, τη θυσία του θέλω μας, την προσφορά του Εγώ μας, για να βρούμε το «έτερον ήμισυ» και να γίνουμε Εμείς. Γι' αυτό όπου υπάρχει πολύ αγάπη, βρίσκονται λίγα τα λάθη· και όταν οι δύο δεν έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, τότε τα βρίσκουν μεταξύ τους. Είναι σίγουρο ότι, όταν οι δύο δεν θέλουν, καβγάς δεν γίνεται· αλλά και «για να περνούν καλά οι δύο, να ξέρεις ότι πάντα είναι από τον ένα».
Ευχής έργο, τώρα που μαράθηκαν τα λουλούδια του Γάμου, παρήλθον τα νυμφικά και οι διακοσμήσεις και τα συμπόσια, ξεθώριασαν οι λίστες των δώρων και λησμονήθηκαν τα βίντεο και οι φωτογραφίες· να διαβάζεται, από καιρού εις καιρόν, την Ακολουθία του Μυστηρίου του Γάμου σας, ως πολύτιμη προσευχή και παρακαταθήκη, φάρο αλλά και οδοδείκτη της έγγαμης πορείας και βιοτής σας. Ο Νυμφαγωγός Κύριος άρμωσε και ένωσε ως Ζευγάρι (την κάποτε δική σας αμοιβαία, ελεύθερη, αγαπητική επιλογή και απόφαση), σε μια αδιάσπαστη ενότητα και συνάφεια, σε ένα άρρηκτο σύνδεσμο, σε ομοφροσύνη και αλήθεια, στην «εις αλλήλους αγάπην εν τω συνδέσμω της ειρήνης». Μην ξεχάσετε ποτέ ότι, η Βέρα στο δεξί σας χέρι ενσαρκώνει το άλλο σας μισό, γι' αυτό φέρει το όνομά του/της. Να φιλάτε καθημερινά τις Βέρες του Αρραβώνα σας· να τιμάτε και να σέβεστε κάθε στιγμή τα ευλογημένα Στέφανα του Γάμου σας· με φόβο Θεού, πίστη, ταπείνωση και αγάπη να προσέχετε αδιαλείπτως την ζωντανή εικόνα του Θεού στο πρόσωπο του/της συζύγου σας. «Εκκλησίαν ποιήσον την οικίαν σου».
Ο Γάμος και η οικογένεια να είναι ο τόπος και το σημείο φανέρωσης της δόξας του Θεού και πραγμάτωσης της «κατ' οίκον Εκκλησίας».
«Υπέρ του καταπεμφθήναι αυτοίς αγάπην τελείαν, ειρηνικήν και βοήθειαν, του Κυρίου δεηθώμεν».
π. Γρηγόριος (10/4/20).

16. «Στο πρόσωπο των παιδιών, στο κελήδημα των πουλιών και στη θέα των λουλουδιών, μπορεί κάποιος να γευτεί την εικόνα του παραδείσου επί της γης», σημειώνει ο μεγάλος λογοτέχνης Φ. Ντοστογιέφσκι.

Η εποχή της άνοιξης που διερχόμαστε, μας χαρίζει τα λουλούδια και την όμορφη ανθοφορία. Ο περιορισμός της κυκλοφορίας στους δρόμους, μας δίνει τη δυνατότητα να χαρούμε για πολλές ώρες της ημέρας τα πουλιά που κελαηδούν. Η παραμονή στο σπίτι, μας δίνει τη μοναδική ευκαιρία να είμαστε επιτέλους κοντά και μαζί με τα παιδιά μας για μεγάλο χρονικό διάστημα, όχι ως ταξιτζήδες, δικαστές και ταμίες, ούτε με ένα ρολόι να τρέχουμε να προλάβουμε πολλές δουλειές μαζί, αλλά ως Γονείς.

Να αξιοποιήσουμε τη μοναδική αυτή ευκαιρία: να δημιουργήσουμε, να εφεύρουμε, να διαβάσουμε, να παίξουμε, να αστειευτούμε, να χαλαρώσουμε, να εργαστούμε, να μιλήσουμε· όλοι μαζί ως οικογένεια να ετοιμάσουμε και να φάμε στο κοινό τραπέζι, αλλά και να προσευχηθούμε μπροστά στο εικονοστάσι. Να μορφώσουμε, να διαπαιδαγωγήσουμε, να γαλουχήσουμε, να εμπνεύσουμε με αρχές και αξίες, με σεβασμό και ανθρωπιά, με πίστη και ευλάβεια, με λόγια και παράδειγμα την πολύτιμη εικόνα του Θεού και του παραδείσου, τα παιδιά μας.

Ότι πιο ωραίο, όμορφο, άγιο και ελπιδοφόρο έχει ο τόπος μας, είναι τα παιδιά μας. Είναι τόσο καλά αυτά τα παιδιά, ακόμη και χωρίς να βλέπουν το παράδειγμα και πρότυπο από εμάς τους μεγάλους. Το δυστύχημα είναι ότι μέχρι να μεγαλώσουν και να ενηλικιωθούν φροντίζουμε όλοι οι φορείς να τους «χαλάσουμε, να τους δηλητηριάσουμε, να τους κάνουμε όμοιους με Εμάς». Το δε χειρότερο είναι όταν τα τιμωρούμε για την κακή διαγωγή και ανατροφή που εμείς τους δώσαμε.

Αξίζει κάθε θυσία, κάθε επένδυση, κάθε αφοσίωση στη μεγάλη μας έγνοια, αγωνία, πίστη, ελπίδα και αγάπη, τα παιδιά και τους νέους μας. Εάν θέλουμε αύριο και στο μέλλον να είμαστε στα καλύτερα όνειρα των παιδιών μας, πρέπει να δηλώσουμε σήμερα Παρών στη ζωή και διαπαιδαγώγησή τους.

Η πόρτα του ουρανού έχει χαμηλή την πόρτα για να μπαίνουν μέσα ελεύθερα τα παιδιά αλλά και όσοι από εμάς τους μεγάλους διατηρήσαμε και καλλιεργήσαμε την απλή και ταπεινή παιδική καρδιά, το φωτεινό και καθαρό παιδικό πρόσωπο, τα απονήρευτα και ανεπιτήδευτα παιδικά μάτια, το γνήσιο και αληθινό παιδικό χαμόγελο, τη ζεστή παιδική αγκαλιά.

Σήμερα Κυριακή των Βαΐων, προέορτια ημέρα της Ανάστασης, φέρουμε μαζί με τα παιδιά μας τα βαΐα της νίκης και τον ύμνο της προϋπάντησης του Μεσσία Χριστού. Εισοδεύουμε μαζί με τον Νυμφίο Χριστό ως συνοδοιπόροι στη Μεγάλη Εβδομάδα των Παθών, για να καταστήσουμε αψευδείς μάρτυρες και κοινωνοί της αφάτου Αγάπης του Θεού για το ποίημα, πλάσμα και δημιούργημά Του, τον άνθρωπο. Είθε να αξιωθούμε της αληθινής, ατελεύτητης και λαμπροφόρου ημέρας της Αναστάσεως.

«Η πάντων χαρά, Χριστός η αλήθεια, το φως, η ζωή, του κόσμου η ανάστασις ... Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

π. Γρηγόριος (12/4/20)

17. «Οι δύο πιο σημαντικές ημέρες στη ζωή σου είναι η ημέρα που γεννιέσαι και η ημέρα που ανακαλύπτεις γιατί» (Μαρκ Τουαϊν).

Η φετινή Μεγάλη Εβδομάδα και οι πρωτοφανείς συνθήκες που διανύουμε είναι ίσως η πιο κατάλληλη στιγμή να ζυγίσουμε τις πραγματικές «περι-ουσίες» του βίου μας, να απαντήσουμε στο νόημα και το σκοπό της ζωής μας, να βρούμε κυριολεκτικά το δρόμο μας.

Κανένας άνεμος δεν είναι ευνοϊκός στον καπετάνιο που δεν ξέρει σε πιο λιμάνι πρέπει να οδηγήσει το καράβι του. Έγραφε ένα σύνθημα στον εξωτερικό τοίχο μιας πολυεθνικής εταιρείας «αν το παν στη ζωή σας είναι η περιουσία σας, τότε καλά κάνετε και ανησυχείτε».

Η πραγματική «περι-Ουσία» του ανθρώπου δεν βρίσκεται στο πόσα έχω ή κατέχω, ούτε στο όνομα, στον τίτλο και τη θέση. Το αληθινό μας πρόσωπο δεν προσδιορίζεται από τα εξωτερικά σχήματα και τις βιτρίνες.

Είναι θαυμάσιο το πώς ένας αόρατος και μικροσκοπικός ιός μας έχει βάλει όλους στη θέση μας («νου-θετώ»): προέδρους και κλητήρες, πλούσιους και πένητες, δυνατούς και αδύνατους, επώνυμους και ανώνυμους, στρατηγούς και στρατιώτες, πατριάρχες και διακόνους. Όλοι μπροστά του ΙΣΟΙ, καμιά διάκριση, δεν έχει βλέπετε πέραση: το «μέσο», η εξαγορά, η δύναμη, οι ισχυρές φιλίες και το χρήμα. Πλανητάρχες και κοσμοκράτορες, μικροί και μεγάλοι, Όλοι κρυμμένοι στο

καταφύγιο του φόβου, του πανικού, της καχυποψίας και της προφύλαξης.

Πού είναι αλήθεια οι πομπώδεις λόγοι, οι επιδείξεις ισχύος: της διάνοιας, της γνώσης, του πλούτου, της εξωτερικής ομορφιάς, της κοινωνικής θέσης, του κοσμικού θεαθήναι;

Ένα μόνο μένει: η εσωτερική ομορφιά, το φως και η ποιότητα των ευαγγελικών αρετών και αξιών, το μεγαλείο της καλλιεργημένης ψυχής που έγινε σκηνή του Αγίου Πνεύματος, το κάλλος της καρδιάς που αξιώθηκε να έχει τον Χριστό «κατοικούντα και μένοντα εν αυτή».

Η Μεγάλη Δευτέρα μας προειδοποίησε για την άκαρπη συκή, το δένδρο που είχε μόνο φύλλα και όχι καρπούς.

Η Μεγάλη Τρίτη μας θύμισε τα πολύτιμα τάλαντα. Ο Δεσπότης Χριστός προικίζει τον κάθε άνθρωπο με πλούσια χαρίσματα, του εμπιστεύεται μοναδικά και θεία δώρα.

«Το δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως έργασαι ... δέξαι το χάρισμα και κτήσαι φίλον τον Κύριον».

Αξίζει κάθε κόπος, μόχθος, ιδρώτας και επένδυση.

π. Γρηγόριος (14/4/20 Μεγάλη Τρίτη βράδυ)

18. « Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραίος παρὰ πάντας ἀνθρώπους ... ».

Δεσπόζει η μορφή του Νυμφίου Χριστού στο κέντρο του Ναού τις τρεις πρώτες ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδας.

Από τις ομορφότερες εικόνες του Βασιλιά της δόξης και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Ο Νυμφίος της Εκκλησίας και κάθε φιλόθεης και φιλότιμης ψυχής λίγο πριν τον θρόνο της δόξης στον Γολγοθά και τον Σταυρό, και μετά την τραγική προδοσία, την άδικη δίκη, την παράνομη καταδίκη (ο άνθρωπος καταδικάζεται σε θάνατο τον Θεό!), το μαρτύριο, τους εμπυτισμούς, τας μάστιγας, τους κολαφισμούς, την κόκκινη χλαμύδα, τον κάλαμο, τον ακάνθινο στέφανο – ιδού, αυτή είναι η Ωραιότης της Εκκλησίας!

Πάντα θα υπάρχουν οι θεομάχοι, οι άδικοι κριτές, οι μοχθηροί και πονηροί εξουσιαστές, οι ασεβείς αρχιερείς, οι υποκριτές ιερείς Γραμματείς και Φαρισαίοι, οι άνομοι και συμφεροντολόγοι άρχοντες, οι λαοπλάνοι, οι αυλοκόλακες, ο άβουλος και κατευθυνόμενος όχλος, οι ύπουλοι βουλευτές (οι οποίοι σιωπούν διότι ηγάπησαν την δόξαν των ανθρώπων παρά την δόξαν του Θεού).

Πάντα θα υπάρχουν οι Πόντιοι Πιλάτοι, οι οποίοι προσπαθούν με λίγο ύδωρ να νίψουν τα βρωμερά χέρια τους, αλλά ποτέ την σπιλωμένη ψυχή τους! Όντως φοβερά, ηχηρά και διαπεραστικά τα 8 διαχρονικά ΟΥΑΙ του Ιησού!

Δυστυχώς, ακόμη και εκ του χορού των 12 εκλεκτών Μαθητών, οι πλείστοι εγκατέλειψαν, τράπηκαν σε φυγή, ο πρώτος των Μαθητών θα αρνηθεί, ο δε δούλος και δόλιος Ιούδας θα προδώσει στον τόπο και την ώρα της προσευχής, με σημάδι το φιλί της φαρμακερής αγάπης για 30 αργύρια.

Πάντα θα υπάρχει ένας Ιούδας Ισκαριώτης να καταλιμπάνει τον Διδάσκαλο και να παραλαμβάνει τον διάβολο, να παραποιείται θεοσέβειαν, να αλλοτριώνεται και από μαθητής να εκπίπτει σε Προδότης, να πωλεί τον ατίμητον, να γρηγορεί παραδούναι τον Κύριον!

Η αξιοπρέπεια του ανθρωπίνου γένους, ευτυχώς, διασώζεται στα μύρα και στα δάκρυα μετανοίας μιας πρώην άσωτης και «έν πολλαῖς ἀμαρτίαις» πόρνης γυναίκας! Πότε, όταν αυτή «τήν σὴν αἰσθημένη Θεότητα», όταν θα αναγνωρίσει και θα πιστέψει τον Ιησού της Ναζαρέτ ως τον Θεό και Σωτήρα του κόσμου.

Η εικόνα του Νυμφίου Χριστού, η Ωραιότης και το καύχημα της Εκκλησίας Του. Η Αλήθεια του Θεανθρωπίνου Προσώπου και ο πλούτος της Θεολογίας Αυτού, είναι η Κρίση μας. Ενώπιον Αυτού διαχρονικά θα πέφτουν οι μάσκες, θα ξεγυμνώνονται σκοτεινά πρόσωπα διαπλοκής πίσω από τα φωτεινά και κάλπικα προσωπεία. Ενώπιον Αυτού θα συντρίβονται οι υποκρισίες, τα ψεύδη, οι μικρότητες, τα άνομα και υποχθόνια συμφέροντα, τα φθονερά σχέδια, οι δολοπλοκίες, οι πονηρίες και κάθε λογής ραδιουργίες και παρανομίες.

Τον Επίλογο, την τελευταία λέξη στην Ιστορία του Θείου Πάθους, αλλά και στο βιβλίο της ιστορίας της ζωής μας, την γράφει το κραταιό και αλάνθαστο χέρι του αδέκαστου Θεού!

«Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου».

«Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρῖνον τὴν γῆν» με την Αλήθεια και την Παρουσία Σου.

«Τὸν Νυμφίον ἀδελφοὶ ἀγαπήσωμεν», την δόξαν του εκουσίου Πάθους, το Θεανθρώπινο Πρόσωπο και Μέτρο, την μόνη σταθερά και ασάλευτη Παν-αξία, το ύψος και βάθος, το μήκος και πλάτος της ζωής μας.

π. Γρηγόριος (Μεγάλη Τετάρτη 15/4/20)

19. «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας ...».

Αγία και Μεγάλη Παρασκευή: τα ἅγια και σωτήρια και φρικτά Πάθη, τον Σταυρόν, τον Εκούσιο Θάνατο και την Ταφή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού επιτελούμεν.

Οι μικρές λεπτομέρειες στα Ευαγγέλια αποκαλύπτουν τις μεγάλες και όμορφες αλήθειες:

1. Ο Διδάσκαλος, από το στόμα του Οποίου κρέμονταν τα πλήθη, εκείνος ο Οποίος έχει τα ρήματα της αιωνίου ζωής, Σιωπά «ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα» (Γ'). Η Σιωπή είναι η γλώσσα του ουρανού, η ομιλία των αγγέλων. Σιγή και δέος μπροστά στο φοβερό και παράδοξο μυστήριο του φρικτού Πάθους, του ζωοποιού Σταυρού και της εκουσίου Ταφής.

2. Ο Υποκριτής και δυσσεβής Λαός, το παράνομο Συνέδριο, η άνομος Συναγωγή, δεν εισέρχονται στο Πραιτώριο για να μην κοντέψουν στον εθνικό Πιλάτο, «ἵνα μὴ μανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα» (Β')!

3. Ο πρωτοκορυφαίος μαθητής Πέτρος αρνείται τον Χριστό τρεις φορές, την πρώτη μπροστά σε «μία παιδίσκη» (μια νεαρή δούλη) και την τρίτη με όρκους και αναθέματα ότι δεν ξέρει τον άνθρωπο («καταθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον»). Ευτυχώς, στο λάλημα του πετεινού συνήλθε και «ἐξεληθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς» (Γ'). Ποιος μπορεί να φανταστεί τα πικρά και καυτά δάκρυα του Πέτρου! Θαυμαστή και σωτήρια η δύναμη της Μετάνοιας!

4. Ο Πιλάτος αναζητεί την Αλήθεια «τί ἐστὶν ἀλήθεια;» Παραμένει τραγικό πρόσωπο, ενώ εξαγγέλλει «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» - «Ἴδε ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν» (Δ'), τελικά χάνει την αλήθεια, διότι την ψάχνει σε λόγια, θεωρίες, τύπους και κηρύγματα. Έχει την Αλήθεια μπροστά του ως Πρόσωπο, τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, τον Βασιλέα του κόσμου· αποτυγχάνει να κοινωνήσει μαζί Του, συμπράττει στην άδικη θανάτωσή Του.

5. Ο Σίμωνας ο Κυρηναῖος - «ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ». Σηκώνει τον Σταυρό, όχι τον δικό του αλλά κάποιου άλλου, ξαλαφρώνει και αναπαύει ἔστω και για λίγο τον Χριστό (Ε').

6. Ο ευγνώμων Ληστής, «αὐθημερόν – σήμερα», μαζί με τον Πρώτο, εισέρχεται στον Παράδεισο, ανοίγει την Πόρτα με κλειδί, μια και μόνο λέξη, το «Μνήσθητί μου» Κύριε (Η').

7. Η τελευταία συγκλονιστική διδασκαλία του Χριστού στο Σταυρό, να Συγχωρήσει τους σταυρωτές Του «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Η') και να μεριμνήσει για την πονεμένη Μητέρα Του, να την εμπιστευθεί στον αγαπημένο Του μαθητή Ιωάννη (Θ').

8. Ο εκατόνταρχος δεν ακούει θαυμαστά κηρύγματα, ούτε βλέπει θαύματα, είναι αμύητος στην αποκάλυψη στον Ιορδάνη ποταμό αλλά και στη δόξα της Μεταμόρφωσης. Η θέα του Βασιλιά της Δόξης στο Σταυρό και στην Άκρα Ταπείνωση, είναι αρκετή για να πιστέψει άμεσα και να ομολογήσει βαθύτατα ότι «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος» (Ζ' και Η').

9. Ο Ιωσήφ ο από Αρριμαθαίας «τολμήσας εἰσηλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». Τόλμησε και ζήτησε το πολυτιμότερο, το νεκρό Σῶμα του Ιησού, μερίμνησε για την Ταφή και μάλιστα αξιώθηκε να δανείσει στο Χριστό το δικό του μνημείο. Σήμερα είναι το πλέον τετιμημένο χωρίον του κόσμου, ο Πανάγιος Τάφος.

10. Η μεγαλύτερη «κωμωδία», να προσπαθούν να κρατήσουν νεκρό Εκείνον που είναι η Αυτοζωΐα, η πηγή της Ζωής και της Ανάστασης. Πρωταγωνιστές «κωμικοί» οι Αρχιερείς και οι Φαρισαῖοι, εξασφαλίζουν την άδεια του Πιλάτου, ασφαλίζουν τον Τάφο, σφράγισαν την μεγάλη πέτρα και άφησαν εκεί φρουρά στρατιωτών (ΙΒ'). Κοιμηθείτε ήσυχοι!

Όσοι θέλουμε να καλούμαστε χριστιανοί ας κατηχηθούμε και ας μαθητεύσουμε στον Εσταυρωμένο Ιησού Χριστό· το μέτρο και το παράδειγμα για τη Ζωή και την Αγάπη μας, η σημαία και η δόξα της Εκκλησίας μας.

«Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ, Ὑμνολογοῦμεν καὶ τὴν Ταφήν Σου, δεῖξον ἡμῖν, καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν».

π. Γρηγόριος (Μεγάλη Παρασκευή 17/4/20)

20. Λίαν αγαπητοί φίλοι και αδελφοί «ἐν Χριστῷ».

Η δική σας στενοχωρία, απογοήτευση και λύπη συνέχει και τη δική μου καρδιά. Αυτή την ιερή Ημέρα και ώρα του Αγίου και υπερουλογημένου Μεγάλου Σαββάτου εν πλήρη επιγνώσει, με κόπο και πόνο προσπαθώ να μείνω προσηλωμένος στο Μείζον. Εν καιρώ ευθέτω θα επανέλθουμε στα του πόνου αλλά και του παραλόγου.

Όλες αυτές τις άγιες ημέρες νιώθαμε και πιστέψαμε στη δική σας νοερή, ενεργή, και ζεστή παρουσία στις Ακολουθίες των Αγίων Παθών στην Ιερά Μονή του Αγίου Μηνά.

Θυμιάζουμε στο καθολικό της Μονής τα 4 σημεία του ορίζοντα με τη βεβαιότητα ότι το θυμίαμα της προσευχής ολονών μας, μοναχών και απόντων σωματικά πιστών, φθάνει στο θρόνο του Θεού ως ευωδία προσευχής μυστικής της «εμπερίστατης» αλλά ζωντανής Εκκλησίας του Χριστού. Βάλαμε 3 μετάνοιες και προσκυνήσαμε για όλους Σας τον Εσταυρωμένο Βασιλιά της Δόξης Χριστό στο κέντρο του Ναού. Τοποθετήσαμε 3 στεφάνια στην κορυφή του Σταυρού, το 1 αφιέρωμα, προσφορά και τάμα, σε όλους Εσάς «τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων πιστῶν ἀδελφῶν ἡμῶν».

Αγρυπνήσαμε μαζί Σας το βράδυ, παραλάβαμε τα λουλούδια και τα αρώματα της Πίστης Σας. Στολίσσαμε σεμνά και λαμπρά, όπως πάντα και όπως αρμόζει, τον Επιτάφιο. Ανάψαμε τις 33 Λαμπάδες ευλάβειας στην κορυφή Του στο δικό Σας όνομα. Ενώθηκαν στο ψάλσιμο των Εγκωμίων από τις μοναχές και οι δικές Σας τρεμάμενες φωνές να ψελλίζουν «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης, Χριστέ». Χάραξαν δάκρυα το πρόσωπό Σας όταν μαζί με την Θεοτόκο αναφωνήσαμε «Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδω σου τὸ κάλλος;» Ἐτρεμαν τα χέρια Σας όταν οι Μυροφόρες «Ἐρραναν τὸν τάφον» με τα μύρα και τα ροδοστάγματα της Αγάπης Σας. Μας συνόδευσαν στη λιτανεία και περιφορά του Επιταφίου της Ζωῆς τα ρίγη της συγκίνησής Σας, ο βουβός αλλά με νόημα πικρός στεναγμός Σας.

Ακούσαμε μαζί Σας την προφητεία του Ιωνά, μας ενέπνευσε η θαυμαστή Μετάνοια της πόλης της μεγάλης, της Νινευή, από μεγάλου βασιλέως και μεγιστάνων μέχρι του πιο μικρού εκ του λαού. Ψάλλαμε τον Ὑμνο των 3 Παίδων παρά το «ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν καὶ τῶν ἐντολῶν Σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συντηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν», και Ὑποσχεθήκαμε «νῦν ἐξακολουθοῦμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ φοβούμεθά Σε καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν Σου».

Ἦταν έντονη η παρουσία Σας, με τα ονόματά Σας μνημονευμένα μέσα στο Ἅγιο Δισκάριο και καλλιεργημένα μπροστά και πάνω στην Αγία Τράπεζα, κατά τη λαμπρή Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου της κατάπαυσης και ανάπαυσης, της αναμονής και παραμονής και προσδοκίας της Μεγάλης Ημέρας της Δόξης Κυρίου.

Στο «Ἀνάστα ὁ Θεός» έπεσαν τα μαύρα πέπλα, μαζί με τον κρότο και σεισμό των σκάμωνων, μαζί με τον χαρμόσυνο κτύπο των καμπάνων, εσεισθήσαν τα επίγεια αλλά και τα επουράνια. Ρίξαμε με δύναμη, ώστε να φθάσει έως Εσάς, τη δάφνη και τη μυρσίνη της Νίκης κατά του θανάτου και της φθοράς.

Σας ευαγγελιζόμαστε το «Μὴ φοβεῖσθε» του Αγγέλου, το «Χαίρετε» των Μυροφόρων, διότι «Ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σφῶζων ἡμᾶς».

Ψάλλουμε και ευχόμαστε μαζί Σας «Μνήσθητι, Εὐσπλαγχνε, καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ ληστοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Το Μεγάλο ραντεβού, η Μεγάλη συνάντηση, το πνευματικό συναπάντημα προσευχής και πίστης (η απαγόρευση της σωματικής παρουσίας δεν μπορεί να περιορίσει, ούτε να σταματήσει και να αστυνομεύσει την έντονη παρουσία του όλου είναι μας, του νου και της καρδιάς μας), στην Αγρυπνία της Αγίας και Μεγάλης Κυριακής του Πάσχα· η είσοδος μας στην 8η ἄληκτο και ατελεύτητο Ημέρα της Ανάστασης.

Επικαλούμε θερμά και εκζητώ ταπεινά τη δική Σας συγχώρεση, ευχή και προσευχή.

π. Γρηγόριος (Μεγάλο Σάββατο 18/4/20)

21. «Χθὲς συνεθαπτόμην καὶ συνεσταυρούμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον, ἀναστάντι σου». Σήμερα η Λαμπρή Ημέρα της Ζωηφόρου Αναστάσεως, η είσοδος στην 8η Ημέρα, η εορτή των εορτών και η πανήγυρη των πανηγύρεων.

Πάσχα Θεού το σωτήριο, η διάβαση, το πέραςμα «ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἐκ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν».

Πάσχα μέγα και ιερό, όχι τα μαραμένα ήδη λουλούδια του Επιταφίου, αλλά η ανεκκάλητος χαρά και η ἄρρητη ευωδία του Παραδείσου.

Πάσχα καινό, ἅγιο, μυστικό, όχι οι σβησμένες άσπρες λαμπάδες, αλλά το ανέσπερο Φως της Αναστάσεως.

Πάσχα της αφθαρσίας, πανσεβάσμιο και τερπνό, όχι τα αποκαΐδια και οι στάχτες των ξύλων, αλλά η εκ του κενού τάφου ανατολή του ωραίου Ηλίου της δικαιοσύνης.

Πάσχα το καθαρτήριο και άμωμο, όχι τα τσόφλια κόκκινων αυγών, αλλά η Ζωή η αιώνιος, η Ειρήνη η πάντα νουν υπερέχουσα.

Είναι ο Λυτρωτής Χριστός «τὸ ἡμέτερον Πάσχα, τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ πάντας ἀγιάζον πιστούς». Ο Αναστάς Κύριος με το ζωηφόρο θάνατο και την τριήμερο εκ του τάφου και των νεκρῶν ἀνάστασή Του, θανατώνει το θάνατο και διαλύει τη φθορά, ανοίγει την οδό για τον ουρανό αλλά και τις πύλες του Παραδείσου, χαρίζει την αἰώνιο ζωή, τη θεία ευφροσύνη «βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν» και «τέκνα Θεοῦ γενέσθαι».

«Πάσχα, Κυρίου, Πάσχα ... ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν».

«Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; Ποῦ σου Ἄδη τὸ νῆκος;» Αυτή είναι η πάντων χαρά και ἀνάπαυση, η θεία ευφροσύνη και η αγαλλίαση, το πλήρωμα της εορτῆς και η βασιλεία η αἰώνιος, ο ευαγγελισμός ο σωτήριος, η νικοποιός πίστη, η βεβαία ἀγκυρα της ἐλπίδας, ὅτι «Ἀνέστη Χριστός, και ζωή πολιτεῦεται».

Γι' αὐτὸ ο Χριστός και η Εκκλησία Του είναι μόνο Αλήθεια και Ειρήνη, Φως, Ζωή και Ἀνάσταση.

«Ἄγωμεν, σπεύσωμεν» μαζί με τις θεόφρονες Μυροφόρες να προσκυνήσουμε και να προσκομίσουμε τα μύρα και τα ἀρώματα ως πολῦτιμα δῶρα: την πίστη, το θάρρος, την τόλμη, τη σταθερότητα, τη λαχτάρα, τον πόθο, τον ἐνθεο ζήλο και την ἀληθινή ἀνυπόκριτη θυσιαστική Ἀγάπη· με πράξεις και βίωμα, με σιωπή και ταπείνωση, με υπομονή και επιμονή.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι», «Δεῦτε ἀπὸ θέας, γυναῖκες εὐαγγελίστριαι», μετοχή, ἐμπειρία και μέθεξη. Μόνο ὅταν ἀκούσουν τα αὐτιά μας και δουν τα μάτια μας, μόνο ὅταν γευτεῖ η ζωή μας και κοινωνήσει η καρδιά μας, τότε «κλαύσωμεν και κράζωμεν χαρᾶς Εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ».

Εἴθε ο Αναστάς Κύριος να μας αξιώνει:

να νιώθουμε την καρδίαν «ἡμῶν καιομένην ἐν ἡμῖν»·

να αισθανθούμε διηνοιγμένους τους οφθαλμούς και «τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς»·

να Τον προσκυνούμε με καθαρὰ τα χέρια και τις ψυχές, με ἀρρύπωτα τα χεῖλη και τη συνείδηση·

να Τον υποδεχόμαστε μετὰ φόβου και ἐκστασης, μετὰ σκιρτήματος χαρᾶς μεγάλης στη ζωή μας·

να λαμπρυνθούμε, να φωτιστούμε, να δροσιστούμε, να αγιαστούμε με τη συμπαθὴ Θεοφανεῖα και την ἐνδοξη Ἀναστάσιμη Παρουσία Του.

Ταπεινά και προσευχητικά να ἐκζητήσουμε «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν Κύριε», σκῆνωσε στις καρδιές μας, «ἵνα γενώμεθα Ναὸς και κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ολόψυχα και ολόθερμα Σας εὐχομαι αὐτὸ το Ἀληθινὸ Πάσχα που δεν τελειώνει σε 1 ὥρα, δεν διαρκεῖ 1 ἡμέρα, δεν ολοκληρώνεται σε 1 εβδομάδα ἢ 40 ἡμέρες, ἀλλὰ κρατεῖ ὅσο Μία Αἰωνιότητα. Σε αὐτὸ το ἀχρονο, ἀληκτο, ἀτελεύτητο και αἰώνιο Πάσχα «δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, Σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρφ, ἡμέρα τῆς Βασιλείας Σου».

Χριστὸς Ἀνέστη!

π. Γρηγόριος (Ἀγία και Μεγάλη Κυριακή του Πάσχα 19/4/20)

22. «Σήμερον ἔαρ μυρίζει, και καινή κτίσις χορεῦει ...».

Η Εκκλησία μαζί με τον καινὸ, θεῖο, ἄξιο και ἐγκριτο πιστὸ Λαὸ Της ἔχει το ἐξαιρετικὸ προνόμιο και τη δυνατότητα να βιώνει μια δευτέρα Ἀνοιξη. Μια Ἀνοιξη πνευματική και σωτήρια, η οποία εγκαινιάζεται με το Φωτισμό, την Ειρήνη και την Ἀνάσταση του Χριστοῦ, με τον ἀκτιστο Ἥλιο της Δικαιοσύνης να διώχνει εκ του τάφου τον ζοφερό χειμῶνα της ἀμαρτίας, του θανάτου και της φθοράς.

Εἶναι φαεινὴ, υπέρλαμπρος, ολόφωτος και λαμπροφόρος η σημερινὴ Δεσποτικὴ Ἡμέρα, βασίλισσα των εορτῶν και κυρία· εἶναι η 8η ἡμέρα του Πάσχα και η 1η της Νέας Δημιουργίας, συνάμα και η εἴσοδος στην 8η ἡμέρα του μέλλοντος αἰῶνος.

«Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνήματος και τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἢ πάντων Ἀνάστασις».

Η Παρουσία του Ζωοδότου και Αναστάντος Χριστοῦ κομίζει Ζωή και Ἀνάσταση αἰώνιο, Χαρά ἀνεκλάλητο, Ειρήνη «τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν», Αφοβία, σκίρτημα και διέγερση καινῆς πολιτείας, λύση της ἀθυμίας, φυγὴ της κατῆφειας, τα δῶρα και την ευωδία και τη χάρη και τη δροσιά του Ἁγίου Πνεύματος.

Ο Ἀπόστολος Θωμᾶς «οἰκονομικῶς» ἀπουσίαζε ἀπὸ την πρώτη εμφάνιση του Αναστάντος Κυρίου στους Μαθητῆς Του. Παραμένει ἀμέτοχος της μεγάλης χαρᾶς ἀλλὰ και νοσταλγὸς της ειρήνης των υπολοίπων Μαθητῶν.

Ο αὐτόπτης μάρτυρας της ἀνάστασης τόσο του υιοῦ της χήρας της Ναῖν, ὅσο και του Λαζάρου·

Απιστεί, αμφιβάλλει, βάζει όρους, ζητεί δύο λογικά σημεία για να πιστέψει, να δουν τα μάτια τα τρυπήματα των χεριών από τα καρφιά του Σταυρού και να αγγίξουν τα χέρια τη λογχισμένη πλευρά του θανάτου.

Και όμως η Σοφία και η Αγάπη του Θεού προνοεί τα πάντα κατά το συμφέρον και τη σωτηρία μας. Η απιστία του Θωμά αναδεικνύεται σε γεννήτρια πίστης για όλους τους ακολούθους του Ευαγγελίου του Χριστού ανά τους αιώνες.

Η Καλή Απιστία του Θωμά γεννά βεβαίαν την πίστη, οδηγεί την κάθε φιλότιμη και καλοπροαίρετη καρδιά στην ομολογία και επίγνωση του Μόνου Αληθινού Θεού.

Επόθησε ο Θωμάς τη χαρμόσυνη θέα του Σωτήρα Χριστού και αξιώνεται μεγάλης τιμής. Ψηλαφεί με φόβο και βλέπει με τρόμο, μεταβάλλει το δυσπειθές της ψυχής εις ευπιστίαν ευφρόσυνον.

Η φιλοπράγμονος δεξιά του Θωμά εξερευνά τη ζωοπάροχο πλευρά, τας πληγάς και τα τραύματα της άφατης εκούσιας αγάπης του Δεσπότη Χριστού. Φρικτή η εγχείρηση, ψηλαφεί τα Άγια Παθήματα, τα οποία έγιναν αιτία να σαλεύσουν τα άνω και τα κάτω, να συνταράξουν τα επουράνια και τα επίγεια.

Ερευνά και χάνεται η απιστία και η αμφιβολία. Ερευνά την πλευρά από την οποία εξήλθε το αίμα, το ύδωρ, το Βάπτισμα· βλέπει την πληγή δια της οποίας ιάθηκε το μέγα τραύμα, ο Άνθρωπος.

Η χοϊκή παλάμη ψηλαφεί το κάλλος της θεότητας, Μυσταγείται στον κεκρυμμένο θησαυρό της υψηλής θεολογίας, της σοφίας και γνώσεως του Θεού.

Αισθόμενος του υπέρλογου μυστηρίου της Ενανθρωπήσεως, της υποστατικής ένωσης των δύο φύσεων, θείας και ανθρωπίνης στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, πιστεύει και ομολογεί.

Ψηλαφεί και βλέπει, θεολογεί με πλήρη επίγνωση, με θείο φόβο και δέος, και ανεβόησε φωνήν μεγάλην, θερμώς εκέκραξεν από βαθέων ψυχής, Ο Κύριός μου και ο Θεός μου.

Μάρτυρας και Απόστολος, «πιστεύσας ἐπέγνωκεν» και ακριβολογεί πλούτο ορθοδόξου θεολογίας και ομολογεί τον Θεάνθρωπο Χριστό, τον Κύριο κατά την ανθρώπινη φύση, και Θεό κατά τη Θεία.

Η άπιστος πίστη του Θωμά γίνεται ευεργεσία για όλους εμάς, διαλύει τη ζοφώδη άγνοια με την ακλόνητη Πίστη. Αξιώνεται ο Απόστολος Θωμάς να μυσταγωγεί τον κάθε χριστιανό στα θεία Πάθη αλλά και την ένδοξο Ανάσταση του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Τα πρώην δύσπιστα χείλη του Θωμά πιστώνουν αλλά και διδάσκουν εμάς πώς να ενωνόμαστε και να ομολογούμε με τη θεοφόρο του γλώσσα «Σὺ εἶ ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεός μου».

Φιλάνθρωπος, οικτίρμων και πολυέλεος ο Δεσπότης Χριστός, υπομένει τότε τα ραπίσματα των Ιουδαίων και τη ψηλάφηση από τους Αποστόλους, αλλά και σήμερα μακροθυμεί να αθετείται, να υβρίζεται και να βλασφημείται πολυπραγμονούμενος.

Εύχομαι «ὁ τὸν θάνατον πατήσας καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας» Θεός να συνετίσει και να νουθετήσει όλους εμάς, ώστε:

Α. να ομοφρονούμε στην πίστη, όχι του «μικρού και ξερού ενίοτε κεφαλιού μας», αλλά στην ζωντανή, αγία και σωτήριο Πίστη του Χριστού, των Αποστόλων και της Εκκλησίας 2000 χρόνων,

Β. να κηρύττουμε με τα λόγια αλλά και τη ζωή μας τον Αληθινό και Ζωντανό Θεό,

Γ. «ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι», να επιζήσει μέσα και έξω μας «ὁ καινὸς ἐν Χριστῷ» ἄνθρωπος αντί του «παλαιοῦ», να προσβλέπουμε στα άφθαρτα αντί των φθαρτών, να ζούμε για τα επουράνια αντί των επιγείων, να προσανατολιζόμαστε στα αιώνια αντί των προσκαίρων.

Είθε η σημερινή μεγάλη Δεσποτική ημέρα να Μυσταγωγήσει όλους εμάς στην Αίσθηση εισόδου της ανθρώπινης φύσης στη Χώρα της αιωνίας μνήμης και αγάπης του ζώντος Θεού αλλά και στην ευλογία της Συνειδητοποίησης ότι το ανθρώπινο πρόσωπο είναι «καταδικασμένο» να είναι αθάνατο και αιώνιο και καταξιώνεται μόνο στην κοινωνία του με τον Πλάστη και Δημιουργό του.

Είθε η επίγνωση της Παρουσίας του Θεού στη ζωή μας να συγκινεί ξενοπρεπώς και να αλλοιώνει θεοπρεπώς την ύπαρξή μας «καὶ οὕτω βοησωμεν· Χριστὸς Ἄνεστη»!

«Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστὸν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

π. Γρηγόριος (Κυριακή του Αντίπασχα ήτοι της Ψηλάφησης του Απ. Θωμά 26/4/20)